

BEKE SÁNDOR
MIKOR PIHEN
A SZÁZAD

MŰFORDÍTÁSOK
ROMÁN KÖLTŐK VERSEIBŐL

ERDÉLYI GONDOLAT KÖNYVKIADÓ

MÚZSÁK AJÁNDÉKA

BEKE SÁNDOR

MIKOR PIHEN A SZÁZAD

SOROZATSZERKESZTŐ:
BEKE SÁNDOR

BEKE SÁNDOR

*MIKOR PIHEN
A SZÁZAD*

*MŰFORDÍTÁSOK
ROMÁN KÖLTŐK
VERSEIBŐL*

ERDÉLYI GONDOLAT KÖNYVKIADÓ
SZÉKELYUDVARHELY 2019

AZ ERDÉLYI GONDOLAT
SZERKESZTŐBIZOTTSÁGA

BEKE SÁNDOR (IGAZGATÓ)
BRAUCH MAGDA
CSEKE GÁBOR
CSEKE PÉTER
CSIRE GABRIELLA
GÁBOR DÉNES
P. BUZOGÁNY ÁRPÁD
PÉNTEK JÁNOS

© BEKE SÁNDOR, 2019
© ERDÉLYI GONDOLAT KÖNYVKIADÓ, 2019

ISBN 978-606-534-095-4

Horia Bădescu

(1943—)

HÁLAÉNEK

Dicséret néked, te halhatatlan,
te, aki húsból és vérből
megalkottál!

Ajkadon ott voltak szavaim,
mielőtt
méhed
kivirágzott volna.

Dicséret néked, te halhatatlan,
te, aki magadba fogadtál, mielőtt
megkérdezted volna, méltó vagyok-e rá!
Szívem testedben
hamarabb megszólalt,
mint csillagok harangja.

Dicséret néked, te halhatatlan,
anyám,
világ anyja,
veled kezdődik
a mindenség!

NAGY SÁNDOR

Ha a lélek menni akar
a messzeségbe,
engedd repülni!
Érezni fogod, ahogyan a tenger
fekete csontjaira
lezuhan a szél;
érezni fogod, miként
a Napot vendégül látva
a nyugati passzát árnyékkodat viszi.
Ha a lélek menni kíván
a messzeségbe,
ne várj,
lépteid már
visszhangzani fognak
a szúzai hálókamrákban.

SZERELEM

Add a kardom!
Végigfekszem élén,
mint szerelmes
éjszakáinkon.

TAVASZ

A vér ágán
madárfészkek.

HULLNAK A CSILLAGOK

Az ég tisztására hullnak a csillagok,
sírjál lelkem,
te megszülető est!

Lehet, hogy a fehér fényekben lecsúszó
könnyed a világ tengelyét
melegíti.

Lehet, hogy a hatalmas színes üveglablakokon
hangod kiegészíti a némaság
visszhangját.

Íme most ősz van a földön
s te a havazások ágytakaróján alszol
mosolyogva!

Maria Banuș
(1914—1999)

AZ EGYETLEN CSODA

az volt az egyetlen csoda
hogy parányi tested
egy évszázadig pislákol
örködött
s takarni tudta
a szakadék száját

TALÁLKOZÁS, AZUTÁN

— Apja kislánya, mi van kacsóidon?

— Vér van, édesapám. Játszottam.
Megöltek. Öltem.

— Milyen csúnya játék.

Ana Blandiana

(1942—)

HON

Benned nem vágyom senkire,
Örökzöld
Álmába lenyugvó föld,
S idegen vagyok, ha átlépek
Fáradt fürtjeid határát.
Álmaimban is a te nyelvedet beszélem,
S meséket is csupán neked mondok el,
Mulandó paradicsom,
Mulandó gazdám.
Kint sűrű köd van
És hideg,
A száguldó időben
Lassan este lesz,
De milyen jó és meleg az a hely,
Ahol egymás otthona vagyunk.

Mariana Bojan

(1947—)

ELVONULT AZ ŐRSZEM

Elvonult az őrszem, vitte a göndör napot,
maga után köd-lakatokat hagyott.

Nyárfák között, lámpák alatt,
a keringő lepkék képe szívedben maradt.

Elvonult az őrszem, s nem nézte maga előtt az utat,
megszédítette a ködlányokat.

A KUTYA

Megállt a kutya
a veréb teste mellett,
s megfagyott.
Barátok voltunk, mondta,
mintha bocsánatot kérve.

* * *

Szívemet nem járja át mindaz
amiben nem vagyok megbizonyosodva
Hideget ne áraszatok felém
és ne taszigáljatok meg
Mindaz amiben nem vagyok megbizonyosodva
az álmaimban sem jelenik meg
Mindaz ami vagyok
reggelig együtt hal meg az éjszakával

Nina Cassian
(1924—2014)

REPETITIO

Egy fűszál,
egy megfeszült fűszál,
egy merev fűszál, akár egy szempilla,
egy fűszál bejárja a földet
pusztaságát megédesítve,
egy fűszál megszámlolja évszakaimat,
egyenként,
négyesével,
és várja, hogy lassan
egy fűszál legyek, egy fűszál.

HELYÁTADÁS ÖREGÉKNEK ÉS BETEGÉKNEK

Állva utaztam
és mégis, senki föl nem ajánlotta helyét nekem,
pedig legalább ezer évvel voltam öregebb, mint ők,
és egyszerre három betegség jelét
is láthatták rajtam:
a Gőgöt, az Egyedüllétet és a Művészetet.

Virgil Carianopol
(1908—1984)

*EMLÉKSZEL-E, AZ ERDŐ
UTÁNUNK KIABÁLT?*

emlékszel-e, az erdő utánunk kiabált?
emlékszel-e a darvak lámparepülésére?
emlékszel-e, mikor a párnákról leráztad az álmokat?
emlékszel-e, mikor a város megmutatta mellét,
akár egy sebet?
emlékszel-e arra a havazásra egy orosz énekben?
emlékszel-e, mikor a remények úgy robbantak fel,
akár hidak a levegőben?

emlékszel-e a más századba kinyílt ajtókra?
emlékszel-e arra a tavaszra, mely a kardját
szívünkbe szúrta?

szerelmem, hol vannak azok a fák,
amelyeknek dojnái vállainkra borulnak?
vajon milyen kezek törlik majd le a port
ennek a költeménynek a padjáról?

NÉZZ

nézz.

ismered-e te ugyanazoknak a kezeknek szomorúságát
ugyanannak a csóknak az árát
vagy a gondolatokat akár az egyenruhás embereket?
végigtutajoztam
az éjszakákat a maga ékszereivel
s végigsétáltam tekinteted bundáján
a kartonvékony reggeleken.
minden kapunál megálltam
s úgy kívántam a simogatások gyapjúkiáltásait.
megismertem azt a nőt aki megcsalt
a szavak farkasbőrével
a nőt aki
minden ujjával megcsalt
de mindent túléltem
akár egy gyilkosságot
mert ki tudja
lehet a lepkék a königsbergi szomorú havazásokból
valamit mégis magukban hordoznak
s lehet a villámgyors sasoknak is közös a vonásuk
a dantzigban váltó gyorsvonatokkal.

FÖLJEGYZÉS

Igaz,
Én nem vagyok az, akit várnak.
Én nem veszem hátamra a hegyeket,
Hogy Velük magányba vonuljak.

Nincs időm számolgatni az éveket,
Vállamra nem veszem a Hold sarlóját.
Nem teszem tenyerembe a Napot,
Az eget nem dobom a kutyáknak.
Akár egy ködös napon,
Végigvonulok az életben.
Ifjúságom utcáján
Elolvadnak a hóemberek.
Nem rántom le helyéről az égboltot,
Hogy az éj hajában csillagokat keressek.
Én nem vagyok kenyeret teremtő,
Nem ébredek kezemben hajnalokkal.
Én nem vagyok keresztben meghaló próféta,
Nincs mondanivalóm, nincs kiutam.
De ez a lélek hajában a szivárvány kígyóival,
Ez a szomjúságtól megkínzott lélek,
Türelmesen várva,
Akár egy ökörszem a keblemen,
Sót és kenyeret terem
A jövő óriásainak.

ANYÁM

Ugyanúgy maradt, szomorún,
S addig sírt, míg zsebkendőjébe hulltak szemei;
Megfeketedtek ujjain az évek és a gyűrűk,
Mintha széttépték volna türelmetlenkedések, keselyűk.
Haját mindenféle szél borzolja,
De hófehérése sosem olvad el.

Orcái olyanok lettek, mint az októberi szőlőskertek,
Múltjában már csak az emlékek járnak, s a szellemek.

Mikor távol vagyunk tőle, ki tudja, merre,
Szívével megtalál minket bűvőhelyeinken...
Mindhárman, ha hazatérünk hozzá,
Menyei lesznek a falu lányai, s a dojnák.
Egyedüllétében, télen, fülbevalói csöndet hullatnak,
S ha a világban járunk,
valahol túl az Olton, szánok csöngettyűit hallja.

Mircea Cărtărescu
(1956—)

MIT ÉRTETTEM MEG ÉLVE

Telik-múlik
az élet.

MIKOR SZÜKSÉGED VAN SZERETETRE

mikor szeretetre van szükséged, nem viszonznak
szeretetet.

mikor szeretned kellene, nem vagy szeretve.
mikor egyedül vagy, nem tudsz megszabadulni
az egyedülléttől.

mikor boldogtalan vagy, nincs értelme, hogy kimondd
magadból.

mikor átölelnél valakit, nincs akit.
mikor telefonon beszélgetnél, mindenki elment
hazulról.

mikor padlón vagy, ki érdeklődik rólad?
kit érdekel? ki fog törődni veled valaha?

te légy mellettem, gondolj rám.
légy gyöngéd velem, ne kínozz, ne tégy féltékennyé.
ne hagyj el, mert nem élnék túl még egy szakítást.
maradj mellettem, tartsál velem.

értsél meg, szeress, nincs szükségem partikra,
sem párbeszédre,
légy az én örök szerelmem.
térjünk el a játékszabályoktól, ne csak azt tudjuk,
hogy a szex egy dzsungel.
nőjünk egymáshoz, hogy megtalálhassuk
egyensúlyunkat.

de nem remélek semmit. nem visznozzák
a szeretetet,
amikor szeretetre van szükséged.
mikor szeretned kellene, nem vagy szeretve.
mikor padlón vagy, egy nő sem ismer meg téged.

Gabriel Cojocaru

(1962—)

A LÁTHATATLAN AJÁNDÉK

A búskomorság halálát
ünnepli a sötét.

Tudom, a szépség-kellékünk
hiányzik belőlünk.

Az asszonyok templomokról képzelődnek —
kérik az üstökösök kölcsönös segítségét.

Az öröm várótermében
eltávoztak a színek mellőlem,
mindegyikért szenvedek.

Ioana Crăciunescu
(1950—)

EGY HOMOKMATRAC ALATT

Pár nap múlva tanúnak hívnak.

Pár nap múlva a törvénybírók
előveszik álarcaikat.

Géppuskázott határok, elkábított ősök
az emlékezőtehetség pincéiben
(átkelni a nagy folyón vesszőkosár alatt,
egy lónyereg alatt, egy kilyukadt gumibelső alatt,
hogy megszagold megizzadt talpát a szabadságnak).

Daniela Crăsnaru
(1950—)

A HARMADIK ÁLLAPOT

Tanítsd meg már egyszer a fajkutyákat,
vegyél teniszlabdát, keress bridzspartnereket
magadnak.

Különben alázatos és félénk véred
zavaros tartományában maradsz,
ahonnan a kiáltás már hiábavaló.

A magas falon most is folyik az eső
és hömpölyög a köd.
Régóta bezárták a kaput, a kulcs elhervadt.
Ennek az örök képnek a számításából
hiányzik a véletlen, s a harmadik állapot.

Megmutatom
a labirintus egyharmadát.
Kint nyár van,
de nemsokára
egy névtelen évszakba érkezünk.
Idővel eljutunk a föld küszöbéhez is,
és egyenként átlépünk majd rajta,
idővel egy habzó vízbe érkezünk.
A levegő hatásköre
helyben elnyeli lélegzetünket
és végül,
ha meglátjuk,
egy tűz-kapuhoz érünk,
mit életedben
egyetlen egyszer
kinyithatnék neked.
Ha nem akarsz,
ha nem tudsz itt maradni többé,
akkor vegyél most karjaidba,
míg még a vég nélküli labirintus
egyharmadában vagyunk.
De gombold szét lánckötésektől
pikkelyes inged,
melyben arcom most végtelenszer
visszatükröződik.

Ion Cristofor
(1952—)

Ó, HA A LEPKE

ó, ha a halálfejes lepke
arcomra rászállna most
haldokló fémes gyümölcsök fénye alá
s a közömbösen hulló hó alá szavaimra
nagyon tisztán hallanátok az üres utcákon
Phalarisz bikájának hangját
a falnak ütköző hattyút a ködben
s a költő tűz-királyszékén ücsörgő magányosságát
mely ezt suttogja a tűzkoszorús csábító
ábrándoknak

„ó, ha a halálfejes lepke
arcomra rászállna most
haldokló fémes gyümölcsök fénye alá
s a közömbösen hulló hó alá szavaimra...”

REMEMBER

A rozsdás verebek évszakában
aranszínű bor volt a Nap
a város pedig egy lángnyelv
melyben szeretőt kerestél magadnak
vagy könyvet olvastál s közben bámultad
az ezüstös kísérteteket rejtő fellegetek,
bőrömben dob visszhangzott
miközben a vers nyaktilója alá hullt fejem
szétozlatta a seregélyértekezletet

AKI CSILLAGOKBÓL JÓ SOL

Mint arany mint áttetsző üveg
Égett a sötétben a hajad
Azok akik az ezüsbányákban eltévedtek
Csillaghullást hallgattak.

Dróthálónak szárnyak ütköztek
A kézre ahová sólymok szálltak le
Egy tűzkönyvet olvastál a ködben
Olyan országokról melyek ismeretlenek.

Se a villám amelyben laktál
Se ostoba károgása hollónak
Kézét halálba nyújtva énekel
Aki csillagokból jó sol világtalan.

Vasile Dan

(1948—)

RÉGI KÖLTEMÉNY

Ugyanazon a fehér papíron
(emlékszel? egy hindu költő bőrének a színe...)
a fekete rovar-betűk
a sárga felületet kutatva
a te neved mellé hátukkal írnak, mégis kibetűzhető
de néhány rejtelmes verssort.
mintha arámul.

Simion Dascălu
(1951—)

CSUPÁN AZ OTTHONI SZÉL

Asszony-hegedű, áldásom rád,
kint vonatok zakatolnak, bocsáss meg,
vonatok robognak, de az alagút marad,
s a hideg acél-pókok is maradnak...
Nádasokban hallszik a hiábavalóság hangja:
mi együtt nem leszünk többé soha:
te az est szerelvényein mentél el,
én az állomás ablakaiban égtem el,
te ének lettél, különleges húr —
Nekem csupán az otthoni szél fúj!

HARMÓNIA

Sötétté válok
én is
ha a sugarak
susogása között
megázott tücskökkel
elaltatom a gyermeket.

VALAMI ELÉRHETETLEN

Teremtőm, egy augusztusi éjjel
az ég felé repülve
eltűnök a vándormadarakkal,
a föld felett
káprázatos hangon énekelve.

Mircea Dinescu

(1950—)

A JELENKORI KECSKE

A kecske lelegeli a rózsákat a város
köz kertjeiben
szétrágcsálja a villamoskocsikat akár a nyers
sárgarépát
reggel nem kel útra az irodába
nem lapozgatja az esti hírlapot
lehántja a távírópóznákat akár az eperfákat
szemtelenül számba sem veszi a jelzőlámpákat
nem sóvárog túrakocsi után és esküszöm
bár van némi fogalma az erdőről
e pillanatig nem szabadalmaztatta a műfüvet.
A központban kicserélték a szobrot
körhinta-füstben lebeg a város
csupán ez a makacs kecske adja a tejet
s egy percig sem kérdi hogy hogyan.

A MACSKA ÉS A HALÁL

Csupán a macska érti a kályha süvítő hangját,
kisomfordál, s megsúgja a történetet a prüszkölő
kályhacsőnek,
majd megfejtí a kis egérke hieroglifáit,
s nagyot ásítózva
lenyeli a házat, a haranglábat, a városnegyedét.
Kinyitja szemét, és újra felderít minket.
Csak a pap késik még egy kicsit sárga szembogarában:
visszaballag, hogy leellenőrizze, nem zárt-e be véletlenül
vaegy öregasszonyt az istenházba.

A PATKÁNYIRTÁS

Jön egy alak
hatalmas bödőnnel a hátán:
„Kik ezek a bútor mögött bujkáló
apró nyomorultak?”
Hát, az én szüleim azok,
akik túléltek az első világháborút,
a második világháborút,
de most nagyon kínos lesz nekik.

FALAK

Ostoba ábránd:
Falakkal körülvenni magad
És egyszerre csak azt érezd,
Hogy szabad vagy.

A KÉTELKEDŐ VŐLEGÉNY

Lyuk tátong a padlóban:
se nem kapitalista, se nem kommunista,
egy pártmentes lyuk.
Annyira áttetsző,
hogy tagja lehetne az Akadémiának.
Annyira erényes,
hogy feleségül venném.
Ha nem gyötörne az a gondolat,
hogy a végén
megcsal egy egérrel.

Victor Felea
(1923—1993)

INVOKÁCIÓ

A viasz-napok ajtóján
Belépett a tavasz

Mutasd meg szép
Ezüst és smaragd ajándékaidat
Gyere meleg hajaddal
Zöld köpenyeddal
Te Levegő és Nap hercegnő gyere
Az idő elmúlik és elvész
Gyere és tanítsd meg repülni a világot
mely telhetetlen

MILYEN EGYSZERŰ

Milyen egyszerű
Állni és várni
Hogy megérkezzenek a szavak

Milyen egyszerű —
De megtörténhet
Hogy éppen akkor
Más utakon járnak

ÁTVÁLTOZÁSOK

A valóság

a látszat
szerény játéka

A valóság

az anyag
kíméletlen gyötrődése

A valóság

a szellem
hosszadalmas szenvedése

VÁRAKOZÁS

És többé senki nem jön
A fény szekerei
Az ég hideg kocsmáiban késnek

Míg mi itt a Földön
Megmeredve állunk a gonosz
fenyegetései alatt

Magdalena Ghica

(1956—)

A VERS

A mészáros a mészárszék bejáratánál
véres húst kínál
a járókelőknek délben.

Annyi áldozat után
ki különböztetné meg ezt a vért
az eladó hús véretől,
mely a boltból kifolyik a járdaszélre?

Sorin Greco

(1962—)

* * *

annyi kabát van a fogason
ahány ösztön
nézd a kötélén
meggörbedve ül a sportoló
nézd hogy meglepődött a matematikus
nézd a kolibri egy láthatatlan kézzel
mint egy táncosnő úgy vergődik
hogy beleremeg a levegő
én
én nem fogok levetkőzni

A JELZŐLÁMPA

piros: vigyázzatok az átjárón tilos átmenni
nem ti következtek egyébként
megpróbálhatjátok de az igazgatóság
balesetek után
nem fogad el panaszokat

sárga: rossz ábrándképeket szültetek
még várjatok
a türelmetlen járókelőket csak nézni kell
nézzétek őket csendben
s álljatok

zöld: „a jelzőlámpa mikor végre
zöld lett a fáradtságtól
leültünk a járdaszélre”

HELY

alattam az akácfák elszáradt levelekkel
réz-koraősz
a jobboldali úton
aranszínű cement csillogó ablakok
fényesőben akácfalombokkal játszadozik a szél
elvonulnak a kerékpározók
reggel kellemesen hangzanak a szavak
az emberek évszázadai rendben sorban állnak
a park szélén fényfoltokban

* * *

Mióta egy őszben meghaltak a költők
a parkban a lantok egymagukban
sírnak a fákon
a harmaton túl
te is úgy zokogj majd mint egy elfelejtett
lant.

Lehet havazni fog
lehet hullni fog az eső
egem végigvonul a faágakon
a vizes leveleken
tehozzád.

Florin Iaru
(1954—)

A FEKETE ZSEBKENDŐ

Bezárkóztunk egy szobába,
koponyáinkat egymáséival kicseréltük,
s bekötöttük

szemeinket

egy fekete zsebkendővel.

Gyerünk, gyerünk,
vér medrébe az útnak,
a kiterített ruhákkal teli negyedbe,
a háztetőkre,
virágokért a temetőbe,
a nő szívébe,
a kulcs lyukába,
az emlék anyjába,
a szótagokba,
a vonatba,
a vonatra,
a vonat alá,
azon az iszonyatos órán,
mikor az idő füstölni kezdett a serpenyőben,
mikor egy világtalan elveszett a föld alatt,
mikor a koponyák fogaikkal széttépik
a fekete zsebkendőt.

— Azt álmodtam — mondta a szőke koponya —,
hogy fölszálltam a vonatra és elhagytam a várost.
Nem volt ruhám, nem volt szívem,
nem volt jegyem, sem pénzem,
mikor magához rántott a halál a kalauzzal.

Vasile Igna

(1944—)

A TE SZEMEID

A te szemeid
sötét ablakok háta mögött
mohók, türelmetlenek, világosak,
olyanok, mint az árnyékos fényben
megvillanó kard pengéje.

A te szemeid
a látóhatár nélküli pusztán,
álokoskodások bozótjai között
elámítják a vadságot.

A te szemeid
selymesen suhognak,
mint elvesztett ütközet után
egy szabad tábor sátorvászna.

LAKÓNEGYED

A vak fehér sétabotja,
fehér szeme,
fehér haja.
Az utcasarkon áll, falnak támaszkodva,
kinyújtott lábait
a siető járókelők letapossák.
Vannak káromkodók, vannak, akik kacagják,
gyermekek, nők, gépkocsik.
„Nyilvános veszély” hallom —
(Íme, tudjuk, honnan ered a rossz!)
Két suhanc alumínium pénzérmével
sapkáját célozzák
és beletalálnak.
A vak fehér sétabotja
és mész könnyei
az aszfalton főnek.

TAVASZI ESŐ

Esik és tavasz lesz,
ebből az ablakból (melynek csak fele
van az én házamon belül)
látom a járókelők csontjain lecsúsznak
a nagy füstvitorlás hajók,
a füstvitorlás hajók letört árbocaikkal,
a ki nem olvasott könyvek,
a meg nem látogatott múzeumok.

Kellene írjak egy költeményt ennek a
félretaposott lábbelis
gyermeknek az egyedüllétéről, s deres hajáról,
melyben egyre csak gyűl az eső sós vize,
egy költeményt az égre tárt karú emberről.
Egy költeményt a le nem vágott szélű könyvemről,
az út közepén heverő újságról,
a meggömbült hátú utcaseprőről.
Kellene írjak egy költeményt, olyant, mint egy
légüres kanális,
melyben az eső rozsdáját mérlegelve
zavartalanul sétál az emlékezet és a halál,
hogymeg együtt csilingeljenek majd, mint a
kereskedő ezüstjei.
Egy költeményt, akár egy szófalat,
egy szabad költeményt, mely az utcákat előzönlí,
s melytől megtisztul az aszfalt,
s a klorofill zöldje.
Egy költeményt ebben a tavaszi esőben,
mely levetkőzteti lelkeinket,
s az örökkévalóságot is megszüntetve
a toronyórának megmutatja csontjaink foszforát.

MOTEL

Az autószeráda szélén egy motelszobában
öngyilkos ujjaival kopogtat az ablakon az eső
a konyhaszag belopódzik
az ajtó résein.

Szeretnéd ha tűz melegítene
a fűtőtest hideg
az ablakon túl a madarak szárnyai
levágják az eső törzsét egy eltompult pengével.
Szeretnéd ha lenne egy le nem vágott szélű könyved
szeretnéd ha a motelszobákban véget ért
történetekről olvasnál
s az ablakon öngyilkos ujjával
kopogtató esőről.
Egy motelszobában az éjszaka szélén
hinni a művirágok gyöngédségében
s a sötétbe harapó hideg fogaiba
az egyedüllét átadja helyét a mulasztásnak
az álmatlanságtól gyalázott gyöngyszem
a bűnök között felejtett vendég.

Ștefan Ioanid
(1949—)

SÍRFELIRAT

A nagy boldogságtól
— mely többé nem tudta újraszülni —
itt egy angyal
régóta eltűnt megrémülve.

Dumitru M. Ion
(1948—)

ÁLDOZAT

Szeretném, ha megértenétek
az öröm fájdalmát:
a halántékokról lépteitek alá
hulltak a rózsák.

Ha nem gondoltátok végig,
hány fehér inget ragasztottunk a falra,
Ti, örömteljesen, majd megtudjátok.

Szeretném, ha megértenétek
az öröm fájdalmát:
a fényt megsimogatva
rózsáktól sebzett talpatok.

Ion Iovan
(1937—)

*A NAGY MOZDONYOK
TARTOMÁNYA*

Így telnek el az életbevágó gyermekkorok —
döglött lovak piros háztetők
mint lószerszámok
poros országúton
csiholással tűz gerjed
az ágak lassan elégnek
az égen
már csak verébsávok
füstölögnek. Térjél vissza
a forró aszfaltra s hagyd ott a bársonyszőnyeget
a nagy mozdonyok tartományán.
Dobhártya rezgés dobhártya
rezgés dobhártya
rezgés.
Megremegnek a térben a tárgyak
a vasbeton lemeztől.

Eugen Jebeleanu
(1911—1991)

BIZONYTALANSÁG

Viselt bakancs a testem.
„Mintha még tartana” — suttogom.
Átmegyek az esőtől ringatott erdőn,
S az esőtől átázik bakancsom.

LECKE

Meg kell tanulnom, hogy kell meghalni,
mert élni az ember tudja, miként kell,
meg kell tanulnom az énekbe eltűnő madaraktól,
a rózsába lecsúszó égtől,
s a pataktól, mely gondtalanul elvész
a halak pénzein.

Mariana Marin
(1956—2003)

SZERELMI KÖLTEMÉNY II.

Azon a napon, melyen fölfedezed
a halál végtelen jóságát,
a vérhullám elárasztja a világ egy részét.
Ó, fiatal halottak, én is már többet tudok.
A kérdések a rózsza bőre alatt vannak.
Emlékezz csak vissza,
mikor a hullámok
női tetemet sodortak felénk,
s a látvány elvadult, lelkes orcánkba csapott.
Emlékezz arra a napra, amikor
fölfedeztük azt a végtelen jóságot,
s a vérhullámot, melyből a fiatal halottak
élőknek integettek a tengerpartra...

Angela Marinescu
(1941—)

LESNEK

Kifeszített szárnyú sasok lesnek a hegycsúcsról engem,
Előérzetük olyan, mint a tiszta víz,
Testrészük árnyékot vet rám.

Megérinteném szeplőtlen arcod,
Vagy a teknősbéka sírásakor
Letérdelve hallanám a potyogó könnyeket.
De én a térben vagyok a legnagyobb mélységben.

Virgil Mihaiu

(1951—)

MAMA

délutánig
el lehet felejteni
az új lepedők susogását

az élet ízét
melyet fölszívtak a dolgok

a késeket a villákat a terítéket
az edényeket
melyeknek olyan a csillogásuk
mint az érzelmeknek

el lehet felejteni
hogy a padlót fölmosta
fölmosta valaki

életed elég hosszú
hogy elfelejtsd
születésed

el lehet felejteni a nyelv hangjait
de megmaradnak
az m és az a
visszhangjának sebei nyomai

ESTE A CSALÁDBAN

Csak egy közösség képviselheti
a tévé körül
a frissen lezárult nap
megkoszorúzását
a vásárlást a munkát
az asztalt a cigarettát a beszélgetést a nyári
szabadságról
a mostohagyereket akit fölnevel a család
a jövőt
a kókuszdiót
a képes levelezőlapot nyugtalan középületekkel
a mindennapi szürrealizmust

ELVÁLÁS

lehet hogy csak a tárgyak maradnak
keménykötésű könyvekbe
csukódik a világ

de ki szereli fel majd
a szemüvegek drótjait
a magasfeszültségű oszlopokra?
akváriumban úsznak
a gondolatok
senki sem marad a szavak hatáskörében

halálhangja van
a tüskére fölhúzott ködnek

mintha igen hamar befejeződtek volna a dolgok
eddig a pincében tárolt almákban
is reménykedtünk

még a párhuzamos síneket sem lehet rábírní
hogyan elfelejtsék egymást

milyen járhatatlanok maradnak a te útjaid

ESZMÉNYI

minden nyelvnek külön hullámhossz jár.
egy hullámhossz közösen mindenkinek:
testvériség,
igazság,
egyenlőség!

AZ INKVIZITOROK

kezüket mosták
a nyaktiló használata után

tiszta ujjakkal
az új iratgyűjtő
lapjait lapozták

kerek a Föld
a bolygórendszer
közepén a Nap

új hibát keresni ez a feladat

meglátjuk
meglátjuk mi
mondták magukban

a szigorú hivatalnokoknak új távlatok
nyíltak

Ion Mircea
(1947—)

ISMERET

A kerti ibolyáknak nincs illatuk.

A gyöngyvirágoknak van.

Lelkem ma megismerte a legelső
halhatatlan testet, az Egészt.

A kerti ibolyáknak nincs illatuk.

A gyöngyvirágoknak van.

Ion Mureşan
(1955—)

FIATALKORI ÖNARCKÉP

Apám neked maradnod kell a hasznos dolgokkal
én a patak partjára megyek a bolondokkal
martilaput szedni
nekem a renden túl is meg kell őriznem
a vörös homokba burkolt emlékezetet

Apám neked maradnod kell a hasznos dolgokkal
én erős bort iszom majd a ház padlásán
én kiadom magamból azt az elképesztő hangot
mely akkor születik meg
mikor a név a megnevezett dolgok fölé zuhan

Apám neked maradnod kell a hasznos dolgokkal
hol elém tűnnek a lámpások árnyékai
én szépen táncolok majd az álmokban.

KÖLTEMÉNY A VERSRŐL

Egész életemben rongyokat gyűjtöttem madárijesztőnek
emlékszem azokra a napokra mikor ágyam alatt

készítettem

hol gyakran a régi cipőkre hajtva fejem aludtam el
most amikor kész van éjjelenként leoltom a villanyt
s nézek rá gyanakvón hogy ott áll
elordítom magam a félelemtől.

AZ ABLAKBÓL

Ha valaha a városba megérkezünk
láttni fogod te is a nyíló ablaktáblákat
s a nőket akik a vacsoráról megmaradt
angyalszárnyakat dobják ki az útra.

HA A PIROS MADÁR

Ha a piros madár szavakat hintáztat a Falnál
s az óriás bükkök feldúlják a levegőt
tudd kedvesem: a darázsraj a csillagzathoz közeledett
mert égő lámpákkal rokonaid jönnek a kertbe.

Ha a piros madár szavakat hintáztat a Falnál
a kocsmá tetején fehérés alga-zászló-válladat
egy teknősbéka jászlához hasonlítanám
s a tanyától az úton jelt adnék a farkasoknak
felfele jövet.

Ha a piros madár szavakat hintáztat a Falnál
s a szobában szekereket olajbogyók gerendákhoz
kötve csüggnek
hallani fogod a bíbor hajót dohogva hogyan közvetíti
a jégtörők kiáltásait a tavak felé az óceáni gőzben.

Viorel Mureşan

(1953—)

*T BETŰS
SZERELMI KÖLTEMÉNY*

Padsorok között mentünk
a meghajlott padlón

Te lábaiddal a T betűn — kezeiddel —
eltakarod a fényt
s egy gyermek karjai között
egy kis patakocska hánykolódik

Hátad mögött ujjai között egy csillaggal
a hóhér

nyelvét kinyújtja a népnek
s a hegy-fejek fölött az alkonyatban
az égen a csillag lassan útra kel

Mi egymás kezét fogtuk
egy kristályban

Alexandru Muşina
(1954—2013)

FIGYELMEZTETÉS

Persze, senki se tudja bebizonyítani
Ezeket a kísérleteket, a tanúkat egymásután
Leöldösték, ők visszarepültek
Gumiszál-bolygójukra.

VERSEK RÓZSASZÍNŰ PIZSAMÁBAN

1.

a vers rózsaszínű pizsamában
esőtől vizes
címkés konzerveket vásárol
csupán így érzi
hogyan létezik még természet
vagy léteznek ügyetlen kezek
s még azt is hiszi hogy az áru
egy idődarab
vagy kezdete a reménynek

2.

a vers rózsaszínű pizsamában
az étkezdét is csodálja
s a jeleneteket
melyeknek elejét sohasem látja
és senkit sem ismer
csodálkozva tekint
a törött tányérok fölé
és óvatosan lépked
hogyan meztelen
és vézna lábait
nehogy megsebezze

3.

a vers rózsaszínű pizsamában
szereti a szederlekvárt és

az őt körülállók
nyílt természetes jellemét
ő nem ismeri még a sorsát
de tudja hogy ezek
a boldogtalan medvebocok
csupán gyermekeket szórakoztatnak
kinyomtatott rajzok képében

4.

a vers rózsaszínű pizsamában
sohasem éri el a vészféket
a vonatban ő nem képes
vasúti incidenseket teremteni
csak a zsebkendőt tudja lobogtatni
az ablakból
habár senki sem maradt az állomáson

Gabriela Negreanu

(1947—1995)

A VILÁG VÉGÉN LETÉRDELVE

tépjétek le vállamról a húscsíkot
lándzsát veszek kezembe ennek a szétszaggatott
égnek
nagyobb tükörre van szükségem mint a saját
egyedüllétem
erős hangon zúg a felnagyított Kozmosz
ó, ti névtelem istenek
ó, ti kő és hélium istenek
oldjátok, oldjátok fel
ártatlansággal és bűnnel
teli tekintetemet

ITT

hiába beszéltek nekem illúziókról
kivirágzott fákról
szégyent nem ismerő megméretett napokról
életről szerelemről végtelenről
ide berontott a szél
mit tudtok ti
arról a lélekről
melynek nincsen többé
kiútja

mondjátok meg nekem
megremegjen az ég?...
megszülessen a szerencsétlenség?

pogány mostohaanya
az est
denevérek tapogatóznak
körbe,
sötétedik
karmokkal és árnyékokkal
teli a világ s én úgy érzem
megfulladok

NÉLKÜLED

annyi hallgatás után
elmondjam-e neked
megkezdjem-e az utazást

egy másodperc küszöbén
ebben a közös időben
óvatosan szétválasztom a részleteket
hogyan ne szakítsam szét
hogyan ne öljem meg
a pillanatot az éveket
megkezdem az oszthatatlan
visszaszámolását
meghatározom
a Lényt
mely
szétválaszthatatlan

sorban állnak az órák sorban az évek

beszélni tudnék most
neked
de kezdtem félni
attól a fénytől
amelyben váratlanul
nélküled maradnék

MEGMENTHETED MAGAD

csak egy teljes kalandban
mentheted meg
magad

ne légy hiszékeny nem téved
a hóhér karja

nem hiszi hogy a fejsze éle
hirtelen megcsorbul

ne hidd hogy reszketni kezd
hogy megvakul vagy megsajnál
vagy szívrohamot kap
(ő szoros kapcsolatban van
a villámmal)

csak egy teljes kalandban
mentheted meg magad

vagy valaki hirtelen annyira
higgyen benned
hogy el tudja mozdítani
helyéből a vérpadot

Marta Petreu
(1955—)

NAGYHÉT

Ha egy virággal megérintesz,
Harangokkal telítődöm.

AHOL KIHAJT AZ EPER

Ez a világ túl zöld és magas;
a piros szó ágán
csüng a költemény húsa.

Kedvesem — mondtad —
a bértollnok fölfalja a barátot
s az éden szélén,
ahol kihajt az eper,
összegyűjti a szótagokat.

DÉLUTÁN

A képzelet száz kaszárnyájából
kiveszem mindennapi mássalhangzó-részem.

Vajon ki tudna engem bezárni
egy kisgyerek suttogásába?

A szájpaddlásán kiugrani hallom
a szavakat a szótárakból.

HOZZÁTOK AZ IGÉKET

Göggel besétálunk a könyvbe
és mondjuk:
Egy szerelmes éjszakánál
sokkal szebb

egy szerelmes költemény
A rémületnél borzalmasabb
egy rémület-költemény
A halálnál valóságosabb
egy halálról szóló költemény
Mi besétálunk a könyvbe
és mondjuk:
az igéket
hozzátok az igéket
hozzátok
a titok-vacsorára

ÉNEK

Éva, csak a vizes,
Kender ízű ajkad
Hal meg olyan lassan.

A FEJEM

Csupán a viperákban pusztul el az évszakok utáni vágy,
csupán a húsban fürdik meg a hús emlékezete.
Hány betűből áll a kétségbeesés,
uram,
hány betűből a gyöngédség?

Édes kígyóbőr a fejem.

A fejem.

Adrian Popescu
(1947—)

NE KIÁLTS

Ne kiálts, a katedrálisról
Lezuhan egy holdkóros a tengerbe.
Ne szólj, ne remegtesd meg
A könnycseppet, melyben úgy állunk
Mint tóban egy csillagjegy
Összehasonlíthatatlan bármivel
Az a csalódott szőke gyermek
Aki a szekér kerekei mellett
Eszementen rohan
S kinek kalitka-markából
Kicsúsznak azok a sárga szikrák
Mikor a lovak patkói összekoccannak
Az országút köveivel.

Alice Violeta Popescu
(1970—)

ÁLLAPOT

már előre érzem
azt a nyugtalanságot
melyet előtted is éreztem —
tekintettedben
— benned a csendben —
mint egy hajó
hajótörést szenvedtem
s most a szerencsétlenségben
e magyarázat fölött
veled álomra hajtom fejem

EMLÉKEZET

Akár egy
foszforkutya,
mely szőrét
keresi
az éjszakában.

FÜST

Szeletelhető füst van a megyei könyvtárban!
Lehet, hogy Homérosz, Akhilleusz, Heléna,
Odüsszeusz,
Shakespeare, Caesar, Kleopátra
Dohányt isznak
És nem jutnak közös nevezőre.
Lehet, hogy ez egy félévi kollokvium
A tengeri és folyami közlekedésről,
A történelemről és a prostitúcióról,
Hogy ilyen füst van a megyei könyvtárban.

Nicolae Prelipceanu
(1942—)

NOVEMBERI CSÓNAK

Nem történt semmi azon a szomorú
vasárnapon
Mint abban a novemberi csónakon

melybe beleültünk

el akarom felejteni a város utcáit
kitárt szemekkel
csak te vagy a végtelenben

távolodik a csónak
vitorlák helyett
lelkeinkkel

MIKÖZBEN TE

Miközben te hiányoztál
lelkem fölött
eltelt még néhány perc

miközben te hiányoztál négy felhő
vonult el egy szobor fölött
s négy nyárfalevél hullt le
a város páncélszekrényébe

miközben te hiányoztál
egy ismeretlen irányban
én elmentem

A PITEȘTI-I ÁLLOMÁSON

Egy őszi nap ismét visszajövök
a végtelen tehervonatok mellé
„vajon eszembe jut-e majd milyen színűek
a te szemeid

szavaid nyílveszője
lelkemet ismét eltalálja”
egy őszi nap vagy egy nyári nap
vagy egy éjszakán
vagy sohasem

majdnem tiszta ma az ég
akkor vajon
majd eszembe jutok-e

MARAD A CSEND

széttépsz még egy papírt elrobog még egy vonat
a rokkantak s a szivarcsikkek fölött
az őszi nap aranyesője
a múlt fejére hull

még vársz gondolkozol majd megadod magad
a lassan meghaló
régi leveleknek

ki mondja meg neked hogy mindezek
nem léteznek
ki kérdezzen meg téged
hogyan én mit hiszek róluk

a hallgatás fészket rak
a rokkantak s a nyárfalevelek között
s csak annyit mondasz
az élet eltelik
a csend marad

MOST

Most a mi sorunk jön
a mindeniké
állj mellettem és ne moccanj
olyan lesz mint egy tengeri szellő
olyan lesz mint köd a hegyeken
eltűnésem a te eltűnése

RÉGEBB

Fészket rakott bennem a halál
fiókái
agyamban tanulnak meg repülni

A RÁMSZEGZETT SZEM

Az örök éjszakát
egy mulandó reggel követ
átmeneti esőzéseket végtelen esőzések
követnek
katedrálisok és szőlősök között
leveleket olvasva
rám szegzett titkos szemét
keresem az anyagnak

Aurel Rău

(1930—)

MEGOLDÁS

Apám még földet szánt.
Juhokat tenyészt,
s felmegy a késő éjszakába
az égbe, az ágak közé, hogy leszüretelje
a dér ütötte almákat. Fát vág a téli erdőben
és látja a nyugodt léptű medvéket, őzeket
és szarvasokat.
S ha néha hazatérek,
sokáig
                    mellettem ül
                                    a csendben
  előkelőn
és mintha idegen.

IKONOSZTÁZ

Látom miként a szent
kezével saját magát
kiveszi az ikonból.
Látom miként Keresztelő János
rubinok között viszi a fejét
egy tálcán.

EGY NYÁRBÓL

Hallgattuk a források bölcselkedését,
És kedves voltál nekem nagyon.
— Nézd, zuhan a Hold! — kiáltották.
S te félreléptél. És hallottuk, ahogyan lezuhant.
S most, hogy a vízbe hullt,
Lángjaiba öltöztetett.

S te kacagtál,
S a források filozofáltak,
S te nagyon kedves voltál nekem.

Nichita Stănescu
(1933—1983)

AZ IMA

Bocsáss meg és segíts
és töröld le a szemem
és fordítsd el arcom
a dolgok láthatatlan kezdete felé.

Bocsáss meg és segíts
és mosd meg a szívemet
és a gőzt a lelkemből
töltsd ujjaid közé.

Bocsáss meg és segíts
és fordítsd le rólam
legújabb testemet
mely szétzúzza régi termetem.

Bocsáss meg és segíts
És emeld le rólam
Azt a fekete angyalt
Mely elszenvedte e jellemet.

A VERS

A vers a könnyező szem.
A váll, amelyik sír,
a síró váll szeme.
A síró kéz,
a könnyező kéz szeme.
Ő a síró tövis,
a síró talp szeme.
Ó, barátaim,
a vers nem könnycsepp,
ő maga a sírás,
egy fel nem talált szem sírása,
annak a szemnek a könnye,
akinek szépnek
s boldognak kell lennie.

ÖNARCKÉP

Én nem vagyok más,
csak egy beszélő
vérfolt.

JEL

Lassan! Menjetek lassan!
Nem látjátok? A kő elfáradt.
Alszik. Istenem, alszik.
A kő nagyon elfáradt.

Vezessétek el a lovakat!
S te, mit csinálsz ott...
Veled beszélek! Légy figyelmes!
Igen nagy robajjal érkezik ez a napkelte.
A kő elfáradt.
Hallgasson el a felkelő Hold!
Vigyázzatok, legyetek csendben.
Hallgassatok —
A kő elfáradt.

Nicolae Stoie
(1940—2017)

ITT

Itt minden szilvafa, mogyorófa
Egy tapasztalt és jó tanítómester:
Megtanuljuk az eső ábécéjét,
Kívülről megtanuljuk a bárányok nyelvét,
A kecskék nyelvét, s a kakukk nyelvét;
A diófa zöld gyökere alatt
A diófa szívéig ásunk,
Ahonnan rigók és kakukkok hívnak.

NEMZEDÉK

Mi megállunk a szélben
Mi megállunk fegyverek tüzeiben
Mi megállunk a napsütésben
Mi megállunk az édenből szakadt
és egészséges otthon melegében
Mi megállunk a virágok között
Európa utcáin az ünnepeken
Mi vigyázzállásban állunk
Századunk szívverésében.

A LEPKÉKET SZERETVE

A kertben egy virágra leszállt
a lepke.

A gyertya-virágra.

— Ó, uram, vajon kinek használ
ekkora szárny- és színpazarlás?

Az éj leplét számjegyekkel
és szöveggel eltakarta,
míg egyszerre szemembe hullt
ötezer csillag.

— Hallgass, és szeresd a lepkéket,
mondta,
egy színes madarat
bárki szerethet.

Nyom nélkül eltűntem,
anélkül, hogy egy sort is
elolvastam volna.

Égő gyertya-erdőt ültettem
az engem nyomozó lepkerajnak.

ÉS

Látod, melled fehér haván
elvonul a nadragulya árnyéka,
s szemed kék forrásába
a Hold lepkéje leszáll.

Látod, a csipkebogyó lehajtja
piros ágait — akár az ujjakat — a fűbe,
a sárga napnyugta sugaraival mintha
egy kerub énekelne egy hárfán a kertben.

Lucian Vasiliu

(1954—)

1954. JANUÁR 8.

Mínusz 24 fokos hidegben születtem a leghidegebb
a legszebb télen 1944 után.

Európa sebeiben üvöltöttek a farkasok.

Kopasz voltam
mint egy hólepte
tanya Szibériában.

Születésemkor
termésben bőséges évet jósltam.
Lelkem szegény volt —
eszembe jut az a falióra
amelyben éltem
s melyben pontos időre gondoltam.

Anyám az egyedüli nő volt a világon.
Fogalmam sem volt metafizikáról
fogalmam sem volt a radioaktív hamuról
fogalmam sem volt
kötélről alkoholoról mágiáról nőkről öngyilkosságról.
Mínusz 24 fokon, a leghidegebb
a legszebb télen 1944 után.

George Vrânceanu

(1950—)

AZ ELJEGYZÉS

Ó, a megmérgezett kezek
a villámsújtotta madár aprólékából
romlott almákat válogatnak reggelente,
sokszor összetévesztve magukat szőkeséged
csöndjével...

A tűzpecsétek összezárják ajkad:
menyasszonyi ruhád
kérdéseket tesz fel a tűznek
s a rigónak,
akár a száraz falevelekkel zörgető almáskert,
melyről lecsepeg az ég
s szétfolyik a láthatáron...

A PÁLYA KÖRÜL

Lehajlik a térd a síkság fölé,
s hallani ilyenképp mily titokzatos,
miként a könnyező hús a pálya körül
ahogy liliom-ezüstté épül
és szirmai közé behajt még egy szót.
Megfojtott kiáltásodban
markodból földet csipeget egy madár,
vállaidban szaporodik
a csönd, és ruhád alatt
száraz, háromszögű
fenyők visszhangzanak.

A kötetben szereplő szerzők

Horia Bădescu (Arefu, Argeş megye, 1943. február 24. —) — költő, próza- és esszéíró.

Maria Banuş (Bukarest, 1914. április 10. — Bukarest, 1999. július 14.) — zsidó származású román költő, műfordító és esszéíró.

Ana Blandiana Otilia Valeria Rusan álneve (Temesvár, 1942. március 25. —) — író, költő.

Mariana Bojan (Aranyosgyéres, 1947. június 16. —) — költő, prózaíró és festőművész.

Nina Cassian Renée Annie Cassian álneve (Galaţi, magy. Galac, 1924. november 27. — New York, 2014. április 15.) — zsidó származású román költő, esszéíró, műfordító és zeneszerző.

Virgil Carianopol (Caracal, Olt megye, (1908. március 29. — Bukarest, 1984. április 6.) — költő.

Mircea Cărtărescu (Bukarest, 1956. június 1. —) — költő.

Gabriel Cojocaru (Kolozsvár, 1962. november 8. —) — költő.

Ioana Crăciunescu (Bukarest, 1950. november 13. —) — színész és költő.

Ion Cristofor Ioan Cristofor Filipaş álneve (Geaca, magy. Gyeke, Kolozs megye, 1952. április 22. —) — költő, műfordító és publicista.

Daniela Crăsnaru, teljes nevén Daniela-Carmen Crăsnaru (Craiova, Dolj megye, 1950. április 14. —) — költő, író, műfordító.

Vasile Dan (Cheţani, magy. Maroskece, Maros megye, 1948. május 8. —) — költő, esszéíró, publicista.

Simion Dascălu (új írói neve Simion Bogdănescu) Ioan Gh. Puflea álneve (Hupca, Bogdăneşti község, Vaslui megye, 1951. október 27. —) — költő, próza- és esszéíró, publicista.

Mircea Dinescu (Slobozia, Ialomiţa megye, 1950. november 11. —) — költő.

Victor Felea (Muntele Băişorii, Járabánya község, Kolozs megye, 1923. május 24. — Kolozsvár, 1993. március 28.) — költő, esszéíró, irodalomkritikus.

Magdalena Ghica Magda Cârnci álneve (Gârleni, magy. Gerlény, Bákó megye, 1956. január 1. —) — költő, esszéíró, kritikus és publicista.

Sorin Grecu (Kolozsvár, 1962. február 6. —) — költő, publicista.

Petru M. Haş (Mişca, magy. Tözmiske, Arad megye, 1947. július 10. —) — költő, publicista.

Florin Iaru Florin Râpă álneve. (Bukarest, 1954. május 24. —) — költő.

Vasile Igna (Ardusat, magy. Erdődszád, Máramaros megye, 1944. március 4. —) — költő, prózaíró.

Ştefan Ioanid (Brassó, 1949. április 18. — 2009. november 4.) — költő.

Dumitru M. Ion (Brăteşti, Albeşti község, Argeş megye, 1948. január 1. —) — költő, író és műfordító.

- Ion Iovan** (Găești, Dâmbovița megye, 1937. május 9. —) — költő és prózaíró.
- Eugen Jebeleanu** (Câmpina, magy. Campina, Prahova megye, 1911. április 24. — 1991. augusztus 21.) — akadémikus, költő, publicista, műfordító.
- Mariana Marin** (Bukarest, 1956. február 10. — 2003. március 31.) — költő, író.
- Angela Marinescu** (Arad, 1941. július 8. —) — költő.
- Virgil Mihaiu** (Kolozsvár, 1951. június 28. —) — költő, író.
- Ion Mircea** születésekor Ioan keresztnévet visel (Sărmașu, magy. Nagysármás, Maros megye, 1947. szeptember 1. —) — író, költő.
- Ion Mureșan** (Vultureni, magy. Borsaujfalu, Kolozs megye, 1955. január 9. —) — költő, publicista.
- Viorel Mureșan** (Vicea, magy. Vicsa, Máramaros megye, 1953. április 1. —) — költő, irodalomkritikus és publicista.
- Alexandru Mușina** (Nagyszeben, 1954. július 1. — 2013. június 19.) — költő, esszéíró és publicista.
- Gabriela Negreanu** születésekor Gabriela Vasilache (Bukarest, 1947. július 6. — Bukarest, 1995. október 22.) — költő, esszéíró.
- Marta Petreu** Rodica Marta Vartic álneve, született Rodica Marta Crișan (Jucu de Jos, magy. Zsuk, Kolozs megye, 1955. március 14. —) — költő, író.
- Adrian Popescu** (Kolozsvár, 1947. május 24. —) — költő, esszé- és prózaíró.
- Alice Violeta Popescu** (Buzău, magy. Bodza, Buzău megye, 1970. január 27. —) — költő.
- Dumitru Radu Popescu** (Păușu, Váradpósa, Bihar megye, 1935. augusztus 19. —) — író, színműíró, forgatókönyvíró és akadémikus.
- Nicolae Prelipceanu** (Suceava, magy. Szucsáva, Szőcsvásár, Suceava megye, 1942. augusztus 10. —) — költő, publicista.
- Aurel Rău** (Joseni Bârgăului, Alsóborgó, Beszterce-Naszód megye, 1930. november 7. —) — költő, prózaíró, műfordító és esszéíró.
- Nichita Stănescu** (Ploiești, Prahova megye, 1933. március 31. — Bukarest, 1983. december 13.) — költő, író, esszéíró.
- Nicolae Stoie** (Ocna Sibiului, magy. Vízakna, Szeben megye, 1940. november 29. — Brassó, 2017. augusztus 23.) — költő, író, publicista.
- Lucian Vasiliu** (Puiești, Vaslui (Vászló) megye, 1954. január 8. —) — költő, író.
- Dan Verona** (Luncani, Bákó megye, 1947. július 1. —) — költő, író, műfordító.
- George Vrânceanu** Gheorghe I. Manolache írói álneve (1950. augusztus 14. —) esszéíró, kritikus, költő.

TARTALOM

Horia Bădescu

HÁLAÉNEK 5 • NAGY SÁNDOR 6
SZERELEM 6 • TAVASZ 6 • HULLNAK A CSILLAGOK 7

Maria Banuş

AZ EGYETLEN CSODA 8 • TALÁLKOZÁS, AZUTÁN 9

Ana Blandiana

HON 10

Mariana Bojan

ELVONULT AZ ÓRSZEM 11 • A KUTYA 12 • *** 12

Nina Cassian

REPETTIO 13

HELYÁTADÁS ÖREGEKNEK ÉS BETEGEKNEK 14

Virgil Carianopol

EMLÉKSZEL-E, AZ ERDŐ UTÁNUNK KIABÁLT? 15
NÉZZ 16 • FÖLJEGYZÉS 16 • ANYÁM 17

Mircea Cărtărescu

MIT ÉRTETTEM MEG ÉLVE 19

MIKOR SZÜKSÉGED VAN SZERETETRE 20

Gabriel Cojocaru

A LÁTHATATLAN AJÁNDÉK 22

Ioana Crăciunescu

EGY HOMOKMATRAC ALATT 23

Daniela Crăsnaru

A HARMADIK ÁLLAPOT 24 • *** 25

Ion Cristofor

Ó, HA A LEPKE 26 • REMEMBER 27
AKI CSILLAGOKBÓL JÓ SOL 27

Vasile Dan

RÉGI KÖLTEMÉNY 28

Simion Dascălu

CSUPÁN AZ OTTHONI SZÉL 29 • HARMÓNIA 30
VALAMI ELÉRHETETLEN 30

Mircea Dinescu

A JELENKORI KECSKE 31 • A MACSKA ÉS A HALÁL 32
A PATKÁNYIRTÁS 32 • FALAK 32
A KÉTELKEDŐ VÓLEGÉNY 33

Victor Felea

INVOKÁCIÓ 34 • MILYEN EGYSZERŰ 35
ÁTVÁLTOZÁSOK 35 • VÁRAKOZÁS 36

Magdalena Ghica

A VERS 37

Sorin Greco

*** 38 • A JELZŐLÁMPA 39

Petru M. Haș

*** 40 • HELY 41 • *** 41

Florin Iaru

A FEKETE ZSEBKENDŐ 42

Vasile Igna

A TE SZEMEID 44 • LAKÓNEGYED 45
TAVASZI ESŐ 45 • MOTEL 46

Ștefan Ioanid

SÍRFELIRAT 48

Dumitru M. Ion

ÁLDOZAT 49

Ion Iovan

A NAGY MOZDONYOK TARTOMÁNYA 50

Eugen Jebeleanu

BIZONYTALANSÁG 51 • LECKE 52

Mariana Marin

SZERELMI KÖLTEMÉNY II. 53

Angela Marinescu

LESNEK 54

Virgil Mihaiu

MAMA 55 • ESTE A CSALÁDBAN 56 • ELVÁLÁS 56
ESZMÉNYI 57 • AZ INKVIZITOROK 57

Ion Mircea

ISMERET 59

Ion Mureşan

FIATALKORI ÖNARCKÉP 60 • KÖLTEMÉNY A VERSRŐL 61
AZ ABLAKBÓL 61 • HA A PIROS MADÁR 61

Viorel Mureşan

T BETŰS SZERELMI KÖLTEMÉNY 63

Alexandru Muşina

FIGYELMEZTETÉS 64
VERSEK RÓZSASZÍNŰ PIZSAMÁBAN 65

Gabriela Negreanu

A VILÁG VÉGÉN LETÉRDELVE 67 • ITT 68
NÉLKÜLED 68 • MEGMENTHETED MAGAD 69

Marta Petreu

NAGYHÉT 71 • AHOL KIHAJT AZ EPER 72 • DÉLUTÁN 72
HOZZÁTOK AZ IGÉKET 72 • ÉNEK 73 • A FEJEM 73

Adrian Popescu

NE KIÁLTS 74

Alice Violeta Popescu

ÁLLAPOT 75

Dumitru Radu Popescu

A PELIKÁNOK 76 • EMLÉKEZET 77 • FÜST 77

Nicolae Prelipceanu

NOVEMBERI CSÓNAK 78 • MIKÖZBEN TE 79
A PÍTEȘTI-I ÁLLOMÁSON 79 • MARAD A CSEND 80
MOST 80 • RÉGEBB 81 • A RÁMSZEGZETT SZEM 81

Aurel Rău

MEGOLDÁS 82 • IKONOSZTÁZ 83 • EGY NYÁRBÓL 83

Nichita Stănescu

AZ IMA 84 • A VERS 85 • ÖNARCKÉP 85 • JEL 85

Nicolae Stoie

ITT 87 • NEMZEDÉK 88
A LEPKÉKET SZERETVE 88 • ÉS 89

Lucian Vasiliu

1954. JANUÁR 8. 90

Dan Verona

MIKOR PIHEN A SZÁZAD 91

George Vrânceanu

AZ ELJEGYZÉS 92 • A PÁLYA KÖRÜL 93

A kötet szerzői 94

ERDÉLYI GONDOLAT KÖNYVKIADÓ

A könyv szerkesztője: P. Buzogány Árpád

A borítón Páll Magdus illusztrációja

Nyomdai előkészítés: Erdélyi Gondolat Könyvkiadó

A szerkesztőség postacíme:

535600 Székelyudvarhely, Tamási Áron u. 87

Telefon/fax: 00-40-266-212703

E-mail: egondolat@yahoo.com; egk@freemail.hu

ISBN 978-606-534-095-4

www.erdelyigondolat.ro

Készült az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó Nyomdájában,
Székelyudvarhelyen

HORIA BĂDESCU
MARIA BANUȘ
ANA BLANDIANA
MARIANA BOJAN
NINA CASSIAN
VIRGIL CARIANOPOL
MIRCEA CĂRTĂRESCU
GABRIEL COJOCARU
IOANA CRĂCIUNESCU
ION CRISTOFOR
DANIELA CRĂSNARU
VASILE DAN
SIMION DASCĂLU
MIRCEA DINESCU
VICTOR FELEA
MAGDALENA GHICA
SORIN GRECU
PETRU M. HAȘ
FLORIN IARU
VASILE IGNA
ȘTEFAN IOANID
DUMITRU M. ION
ION IOVAN
EUGEN JEBELEANU
MARIANA MARIN
ANGELA MARINESCU
VIRGIL MIHAIU
ION MIRCEA
ION MUREȘAN
VIOREL MUREȘAN
ALEXANDRU MUȘINA
GABRIELA NEGREANU
MARTA PETREU
ADRIAN POPESCU
ALICE VIOLETA POPESCU
DUMITRU RADU POPESCU
NICOLAE PRELIPCEANU
AUREL RĂU
NICHITA STĂNESCU
NICOLAE STOIE
LUCIAN VASILIU
DAN VERONA
GEORGE VRÂNCEANU

MIKOR PIHEN A SZÁZAD
CÂND SECOLUL SE RELAXEAZĂ

ISBN 978-606-534-095-4